

**ИЗБОРНОМ ВЕЋУ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТА ПОЛИТИЧКИХ НАУКА**

Изборно веће Универзитета у Београду – Факултета политичких наука је на седници одржаној 25. новембра 2021. године, сходно Закону о високом образовању („Службени гласник РС”, бр. 88/17, 27/18 – др. закон, 73/18, 67/19, 6/20 – др. закон, 11/21 – аутентично тумачење, 67/21 и 67/21 – др. закон), Статуту Универзитета у Београду и Факултета политичких наука и Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду („Гласник Универзитета у Београду”, бр. 192 од 01. 07. 2016, 195. од 22. 09. 2016, бр. 197. од 20. 03. 2017, бр. 199. од 16. 10. 2017. и бр. 203. од 21. 05. 2018. године), формирало Комисију за писање Извештаја о пријављеним кандидатима за избор редовног професора за ужу научну област Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука у саставу: проф. др Илија Вујачић, редовни професор у пензији Факултета политичких наука Универзитета у Београду и редовни професор Универзитета Доња Горица, проф. др Миодраг Јовановић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду и проф. др Ђорђе Павићевић, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду. Комисија је прегледала конкурсни материјал и у складу са Законом о Универзитету и Статутом Факултета политичких наука подноси следећи:

ИЗВЕШТАЈ

На оглас објављен у публикацији Националне службе за запошљавање *Послови* од 27. априла 2022. године, пријавио се један кандидат, др Марко Симендић. Кандидат је приложио пријаву на конкурс, потписану изјаву о изворности, очитану личну карту, фотокопије диплома основних студија, мастер студија и докторских студија, оригинал решења о нострификацији дипломе докторских студија, биографију, библиографију научних радова, фотокопије

књиге и објављених радова, извод из матичне књиге рођених, уверење о држављанству, као и сву пратећу документацију која је тражена обавезним и изборним условима који су дефинисани Правилником о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, укључујући статистичке извештаје о вредновању педагошког рада наставника Универзитета у Београду за период од избора у последње звање, списак докторских и мастер радова где је био члан комисије или ментор у изради рада и другу обимну документацију која се тиче испуњавања изборних услова прописаних Правилником. Комисија је утврдила да пријава кандидата садржи све конкурсом предвиђене елементе.

1. Биографски подаци

Кандидат др Марко Симендић рођен је [REDACTED] године у [REDACTED]. Основну школу и Филолошку гимназију завршио је у Београду. Факултет политичких наука у Београду, смер за међународне односе, уписао је 2004. године. Дипломирао је по убрзаном режиму студирања за нешто више од три године, 2007. године са просечном оценом током студија 9,4. Током завршне године основних студија похађао је *Главни програм* Одељења за напредне додипломске студије Београдске отворене школе.

Након дипломирања кандидат је похађао мастер студије на Факултету политичких наука школске 2007/2008. године на смеру *Политичка аналитика и менаџмент* које је завршио највишом просечном оценом 2009. године. Академске 2008/2009. године као стипендиста програма OSI/Chevening уписује мастер из области политичке филозофије (идеја толеранције) на Универзитету у Јорку, УК. Мастер завршава са дистинкцијом, међу 5% најбољих студената. Кандидатов мастер рад проглашен је за најбољи мастер рад на програму, те му је уручена награда Џефри Хезелтон (*Geoffrey Heselton Prize*). Диплома мастера из области политичке филозофије стечена на Универзитету у Јорку није нострификована.

По окончању мастер студија 2009. године, кандидат је на Универзитету у Јорку уписао докторске студије из области историје политичких идеја и докторирао 2011. године, у року од две године. Др Симендић је под

менторством др Џона Паркина (Jon Parkin) и др Тимотија Стентона (Timothy Stanton) докторирао на тему „Хобсова идеја лица, личности, оличавања и представљања : иза маске суверености“ (“Hobbes on *Persona*, Personation, and Representation: Behind the Mask of Sovereignty”), одбранивши рад 27. октобра 2011. године, пред комисијом коју су чинили професор Метју Фестенштајн (Matthew Festenstein) и професор Алан Кромети (Alan Cromartie). Кандидатова докторска диплома је призната 26. марта 2012. године као диплома доктора политичких наука стечена на Универзитету у Београду – Факултету политичких наука, о чему је кандидат доставио оригинал решења.

Др Марко Симендић је од 2010. до 2012. године био ангажован као асистент на Факултету политичких наука, у оквиру научне области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*. Такође, кандидат је током пролећног триместра 2009. године држао вежбе на курсу *Увод у политичку теорију (Introduction to Political Theory)* на Универзитету у Јорку. Током академске 2011/2012 године, кандидат је предавао и на алумни програму Одељења за напредне додипломске студије Београдске отворене школе, а од 2007. године стручни је сарадник Семинара историје, Семинара друштвено-хуманистичких наука и Семинара социокултурне антропологије у Истраживачкој станици у Петници. Од 2010. до 2016. године био је уредник часописа *Синтезис*, а 2019. предавао је на Семинару алтернативних политика „Чему још демократија?“ који је организовало удружење ЦК13.

Кандидат је 2017. године изабран у звање ванредног професора у ужој научној области Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука и предаје предмете *Историја античке и средњовековне политичке мисли, Историја модерне политичке мисли* и *Академске вештине* (ОАС); *Политичке врлине и пороци, Радикална демократија, постдемократија и антидемократске теорије, Историја феминистичких политичких идеја* и *Политика отпора и теорија грађанске непослушности* (МАС); *Норма, текст и контекст* и *Отпадници у модерној политичкој мисли* (ДАС). Већи део академске 2014/2015. године др Симендић је провео као члан колеџа Сент Хјуз на Универзитету у Оксфорду као носилац стипендије *Civil Society Scholar Award*. Др Марко Симендић је учествовао на бројним научним конференцијама и ангажован је на три научно-истраживачка пројекта финансирана од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Др

Марко Симендић је од школске 2015/16. до 2018/19. године обављао дужност продекана за студије првог степена Факултета политичких наука. Од 2019. до 2021. године био је члан Савета ФПН, а за продекана за развој изабран је 2021. године.

2. Достављени научни радови

2.1 Списак објављених радова пре избора у звање ванредног професора

До избора у звање ванредног професора 2017. године, др Марко Симендић објавио је следеће текстове из уже научне области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*:

1. Симендић, Марко. „Could the Ruling in Watkins-Singh Case Influence British Policy Towards Islamic Minority?.“ *Синтезис: часопис за хуманистичке науке и друштвену стварност* 1 (2009): 49–63.
2. Симендић, Марко. „Да ли је хуманитарна интервенција морално оправдана: доследност либералне аргументације.“ У: *Консолидација демократије 20 година након пада Берлинског зида*, уред. Илија Вујачић, Чедомир Чупић и Бојан Вранић. Београд: Факултет политичких наука и Конрад Аденауер Штифтунг, 2009.
3. Simendić, Marko. “Thomas Hobbes’s Person as Persona and ‘Intelligent Substance’.” *Intellectual History Review* 22, 2 (2012): 147–162.
4. Симендић, Марко. „Хобсово виђење правног лица: *persona ficta* или *persona repraesentata*?.“ *Политичке перспективе* 3 (2011): 59–77.
5. Simendić, Marko. “Hobbes and Coke on Corporations: Parallels and Dissonances.” In: *Jurisprudence and Political Philosophy in the 21st Century: Reassessing Legacies*, eds. Miodrag A. Jovanović and Bojan Spaić. Frankfurt: Peter Lang, 2012.
6. Симендић, Марко. „Лично и суверено(ст): Хобсово виђење међународних односа.“ *Томас Хобс – Утемељење модерне филозофије политике*, уред. Владимир Милисављевић и Иван Младеновић. Београд: Институт за филозофију и друштвену теорију, 2012.

7. Simendić, Marko. "Between "Logic" and "History": Could the Hobbesian Sovereign be Female?." *Genero : časopis za feminističku teoriju i studije kulture* 15 (2011): 41–58.
8. Симендић, Марко. „Представничка влада као најбољи облик владавине у делу Џ. С. Мила.” *Годишњак Факултета политичких наука* 6 (2011): 237–249.
9. Симендић, Марко. „Да ли је моралност могућа за Теодора Адорна?.” *Годишњак Факултета политичких наука* 5 (2011): 187–199.
10. Павићевић, Ђорђе и Марко Симендић, *Дисциплиновање демократије: класичне критике и модерна спорења*, Фабрика књига, Београд 2016.
11. Симендић, Марко. „Природно је боље од планског: два модела мешовитог устава из Полибијевих *Историја*.” *Политичка мисао* 53, 2 (2016): 87–101.
12. Simendić, Marko. "Nature, Civility and Eschatology: Thomas Hobbes's Progress in Three Acts." *Filozofija i društvo* 27, 4 (2016): 884–900.
13. Simendić, Marko. "Locke's person is a relation." *Locke Studies* 15 (2015): 79–97.
14. Симендић, Марко. „Цицеронова држава: између права, корисности и дужности.“ *Годишњак Факултета политичких наука* 14 (2015): 55–69.
15. Simendić, Marko and Katarina Lončarević. "Yet another Republican Moralism? Machiavelli on Prince, Glory and Good Constitution." *South-East European Journal of Political Science* 2, 4 (2014): 81–95.
16. Симендић, Марко. “Сукоб као темељ најбољег политичког поретка: Полибије и римски мешовити устав.” У: *Устави у времену кризе*, уред. Милан Подунавац и Биљана Ђорђевић, 197–206. Београд: Факултет политичких наука, 2014.
17. Cordeiro-Rodrigues, Luis and Marko Simendić, eds. *Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism*. London and New York: Routledge, 2016.
18. Simendić, Marko. "Unity and diversity in a Hobbesian commonwealth." In: *Philosophies of Multiculturalism: Beyond Liberalism*, eds. Luis Cordeiro-Rodrigues and Marko Simendić, 37 – 50. New York and London: Routledge, 2016.

2.2 Објављене монографије и радови од последњег избора у звање (од 2017. до 2022. године)

Др Симендић је уз своју пријаву приложио следеће монографије и радове који су у целости објављени или прихваћени за објављивање од последњег избора у звање:

Универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем)

1. Симендић, Марко. *Аспекти историје модерне политичке мисли*. Београд: Факултет политичких наука, 2022 (ISBN 978-86-6425-098-6).

Радови категорије М23

1. Simendić, Marko. „Paternalistička sredstva za antipaternalističke ciljeve: državna intervencija i društveno nemešanje u delu Džona Stjuarta Mila.“ *Sociologija* 63, 3 (2021): 554–569.
2. Kovačević, Bojan, i Marko Simendić. „Verita effettuale della cosa politica u Makijavelijevoj Mandragoli.“ *Politička misao* 57, 3 (2020): 31–59.
3. Лончаревић, Катарина и Марко Симендић. „Од ‘бриљантне студије’ до ‘побуне против сопствене природе’: „Други пол“ у америчким научним часописима 1950-их.“ *Гласник Етнографског института САНУ* 70, 1 (2022): 223–247.
4. Simendić, Marko. „Predstavljanje i njegove granice: protesti protiv policijskog časa 2020. godine.“ *Sociologija* 64, 2 (2022).

Радови категорије М24

1. Simendić, Marko. „Cicero and Hobbes on the Person of the State.“ *Filozofija i društvo* 33, 1 (2022): 247–262.
2. Симендић, Марко. „Протагора и Каликле: Политички преображај полиса и два софистичка одјека у Платоновим делима.“ *Анали Правног факултета у Београду* 63, 3 (2021): 575—598.

Радови категорије М51

1. Kovačević, Bojan, i Marko Simendić. „Đirolamo Savonarola kao zakasneli spasitelj posrnulog sveta.“ *Godišnjak Fakulteta političkih nauka* 14, 23 (2020): 95–118.
2. Simendić, Marko. „Antifontove političke ideje: jedna rekonstrukcija.“ *Godišnjak Fakulteta političkih nauka* 15, 26 (2021): 59–78.

Радови са међународног научног скупа објављени у целини (категорија М33)

1. Simendić, Marko. „Righteous murder as a leap of faith: John of Salisbury on tyrannicide.“ In *Citizens in the Age of Disinformation*, ed. Aleksandra Krstić, 145–154. Belgrade: FPS & UPNS, 2021.
2. Simendić, Marko. „A curious case of amnesia in Thomas Hobbes: Why the plague is not an ailment of the body politic?“ In *Political Consequences of the Pandemic*, ed. Ivan Stanojević, 239–248. Belgrade: FPS & UPNS, 2020.
3. Simendić, Marko. „Persona civitatis and Thomas Hobbes’s Definition of a Commonwealth.“ In *Proceedings of the XXIII World Congress of Philosophy*. Vol. 69, Political Philosophy, ed. Konstantinos Boudouris, 393–397. Charlottesville: Philosophy Documentation Center, 2018.

Радови са научног скупа националног значаја објављени у целини (категорија М63)

1. Simendić, Marko. „’Niko ne treba da bude sudija u sopstvenom slučaju’: Tomas Hobs o odnosu sudstva i suverene vlasti.“ U *Sudstvo kao vlast*, ured. Miodrag Jovanović i Ana Zdravković, 9–20. Beograd: Centar za pravosudna istraživanja, 2020.
2. Simendić, Marko. „Konzervativne paralele: ljudska priroda, istorija i mešoviti poredak kod Berka i Cicerona.“ U *Vojislav Stanovičić. Život posvećen idejama*, ured. Ilija Vujačić i Dušan Marković, 213–224. Beograd: Fakultet političkih nauka, 2019.
3. Simendić, Marko. „Politika bez izbora: socijalne teme i druga politička pitanja.“ U *Dijalog o izborima 2020. Zbornik radova*, ured. Milan Jovanović i Dejan Milenković, 57–68. Beograd: Fakultet političkih nauka i Čigoja štampa, 2021.

Остали резултати

1. Simendić, Marko, ured. *Demokratski otpori normalizaciji autoritarizma u Evropi: Zbornik radova sa redovne međunarodne konferencije Udruženja za političke nauke Srbije*. Beograd: FPN i UPNS, 2017. (M36)
2. Simendić, Marko and Katarina Lončarević. “Incapable of being represented, tasked with representing: women in domestic politics of Rousseau’s ‘Sophie’.” Рад је представљен на *European Consortium for Political Research General Conference 2021*, 30.8–3.9.2021. (M34)
3. Simendić, Marko. “The True Gods of Leviathan.” Рад је представљен на *Third Biennial Conference of the European Hobbes Society*, Dubrovnik, 18.11–20.11.2021. (M34)

2.3 Приказ достављене књиге и научних радова

1. Симендић, Марко. *Аспекти историје модерне политичке мисли*. Београд: Факултет политичких наука, 2022 (ISBN 978-86-6425-098-6).

Монографија *Аспекти историје модерне политичке мисли* садржи 230 штампаних страна (213 без списка литературе и извора), односно више од 500000 текстовних карактера (са размацима). Према критеријумима Правилника о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача ова монографија испуњава критеријуме који је сврставају у истакнуту научну монографију националног значаја. Монографију је издао Универзитет у Београду – Факултет политичких наука, а обимом троструко превазилази захтеве утврђене Правилником. Број аутоцитата (тринаест) књигу сврстава међу истакнуте монографије националног значаја (M41). Рецензентску комисију чинили су проф. др Илија Вујачић (редовни професор у пензији Факултета политичких наука Универзитета у Београду и редовни професор Универзитета Доња Горица), проф. др Миодраг Јовановић (редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду) и проф. др Иван Младеновић (ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду). Књига припада ужој научној области *Политичка*

теорија, политичка историја и методологија политичких наука и може бити посебно корисна студентима којих похађају предмет *Историја модерне политичке мисли*. Монографија испуњава и све услове утврђене Правилником о наставној литератури Универзитета у Београду – Факултета политичких наука.

Монографија се састоји од предговора, девет поглавља и библиографије. Ослањајући се на приступ кембричке школе и Колингвудову логику питања и одговора, аутор испитује класична дела историје модерне политичке мисли од Маркса до Макијавелија. Библиографију чини стотинак јединица цитиране секундарне литературе, а посебно је похвално коришћење близу педесет цитираних извора. Очигледан је ауторов фокус на проучавање примарних извора, а знамените текстове кандидат тумачи као одговоре на питања која себи постављају њихови аутори и, истовремено, као одговоре на политичке прилике њиховог времена.

Прво поглавље посвећено је Макијавелијевим политичким идејама. У њему се аутор осврће на политичке прилике у Фиренци и позиционира Макијавелијева разматрања као одговор на политичку нестабилност изазвану страним освајањима и унутрашњим политичким трвењима у италијанским државама. Напоредно читање *Владаоца* и *Расправа о првих десет књига Тита Ливија* пружа целину Макијавелијевог републиканског одговора на питање стабилног поретка који је довољно флексибилан да се одупре променама среће које изазивају и троше сваки устав, али и пожељног карактера грађанина који у таквом поретку живи.

Друго поглавље бави се трима одговорима на нестабилност изазвану верским ратовима у шеснаестовековној Француској. Први одговор састоји се у макијавелизму и доктрини државног разлога. Отклон од Макијавелија ка макијавелизму представљен је кроз политичке идеје Франческа Гвичардинија. Схваћен на овај начин, макијавелистички приступ заговара балансирање круне између интереса великаша и дозвољава употребу завереничких и окрутних средстава у циљу одржања власти и државе. Други одговор истиче се у хугенотским захтевима за ограничење краљевске власти. Хугеноти сматрају да ће разрешењу верских сукоба допринети ограничавање власти круне и раскидање савеза између ње и католичких великаша. *Отпужбе против тирана* су дело у коме се на посебно потпун начин износи хугенотска аргументација и кандидат га детаљно анализира. Оно је посебно вредно и због тога што на

једном месту садржи основне и уобичајене правце аргументације у прилог ограничењу власти. Трећи одговор нуди Жан Боден. За разлику од макијавелиста, Боден сматра да власт мора имати правни а не лични и арбитрарни карактер, а супротно хугенотима, тврди да стабилности поретка води суверена и апсолутна власт. Кандидат највећи део другог поглавља посвећује Боденовом одговору и његовом виђењу суверености.

Треће поглавље бави се политичким идејама Томаса Хобса. Контекст разматрању Хобсових идеја даје кратак преглед напетости између апсолутистичких тежњи Џејмса и Чарлса Стјуарта и ставова племића који су се залагали за ограничење краљевске власти, као и грађанског рата који је уследио. У центру овог поглавља је анализа *Левијатана*, дела којим Хобс одговара на аргументацију присталица ограничене краљевске власти и књиге којом славни аутор покушава да утврди принципе стабилне, суверене и апсолутне власти. Кандидат у овом одељку не следи редослед аргументације из *Левијатана* већ започиње разматрање целине Хобсових идеја освртом на разлоге за које Хобс сматра да воде до пропасти државе. Одатле кандидат грана елементе Хобсове аргументације у два основна смера: објашњавајући како они одговарају на конкретне аргументе за ограничење власти и описујући како чине јединствену целину са остатком Хобсове аргументације.

Четврто поглавље посвећено је политичким идејама Џона Лока и смештено је у окриље борбе Виговаца против апсолутизма Чарлса II и Џејмса II, Локовог учешћа у настојањима да се онемогући католицима да наследе енглески престо и, на крају, Славне револуције. Кандидат се ослања на контекстуално тумачење Лока које нуди Џон Дан и представља аргументацију *Двеју расправа о влади* као (једнако теолошки) одговор на Филмерово заговарање апсолутизма. У том кључу излажу се основне Локове идеје: природни закон, природна права, двостепени друштвени уговор и својина.

Пето поглавље бави се идејама Жана Жака Русоа. У њему кандидат настоји да допуни читање *Друштвеног уговора* анализом *Расправе о наукама и уметностима* и проучавањем расправе *О пореклу и основима неједнакости међу људима*. Русо иступа против духа свог времена тако што инсистира на томе да је напредак цивилизације довео до неслободе и у *Друштвеном уговору* скицира принципе републиканског уређења које ће повратити слободу и редефинисати живот људи у легитимној политичкој заједници. Посебан

квалитет (и додатни обим) овом поглављу даје кандидатово наставно искуство преточено у детаљна разматрања Русоове терминологије и пажљиву анализу места у *Друштвеном уговору* са којима савремени читалац може имати највише потешкоћа.

Шесто поглавље књиге тиче се Француске револуције. Општи преглед тока револуције даје контекст проучавању идеја двојице значајних аутора и учесника у револуцији: опата Сјејса и Максимилијана Робеспјера. Кандидат анализира Сјејесово дело *Шта је трећи сталеж* и Робеспјерове говоре, приказујући два идејна система која су утицала на ток револуције и кулминирала у двама етапама револуције и двама декларацијама о правима човека и грађанина, 1789. и 1793. године. Приказан је Сјејесов модел уставне монархије заснован на подели власти и суверености нације и трећег сталежа, као и Робеспјеров егалитарни модел јединства власти подржан терором врлине у периоду револуционарних несигурности.

У седмом поглављу аутор представља идеје Едмунда Берка као одговор на могућност ширења револуционарних идеја на Велику Британију. У средишту анализе су Беркова *Размишљања о револуцији у Француској* и кандидат настоји да систематизује Беркове идеје. У поглављу се описује Берков светоназор, његови ставови о људској природи и границама сазнања, идеја о природном развоју устава и ставови о остваривости најбољег (или бар довољно доброг) поретка у условима сталних промена несагледиво сложених историјских и друштвених околности.

Осмо поглавље бави се политичким идејама Церемија Бентама и Џона Стјуарта Мила. Историјски контекст утилитаризмом инспирисаних политичких идеја пружају тежње да се реформише изборни систем у Енглеској, укључујући и расправе о думетима проширења права гласа. Одбијајући француска револуционарна решења али и берковски приступ заснован на енглеској правној и политичкој традицији, утилитаристи постављају принцип највеће среће највећег броја људи у средиште целокупног законодавства. У овом поглављу акценат је на Миловој политичкој теорији и, посебно, на начинима на које утилитаризам пружа подршку идејама које износи у свом делу *О слободи*.

Девето поглавље бави се раним и зрелим идејама Карла Маркса и Фридриха Енгелса, а акценат је на *Манифесту* и *Немачкој идеологији*. Контекст који поглавље описује тиче се тешких друштвених и економских прилика у

којима се налази радничка класа у првој половини деветнаестог века, а чији посебно јасан израз кандидат представља упућујући на Енгелсове закључке из *Положаја радничке класе у Енглеској*. У поглављу се на сажет начин описују основе Марксове и Енгелсове мисли: њихово виђење историје, идеје класе и класне борбе, експлоатације, својине и поделе рада. Такође, кандидат посебну пажњу посвећује трећој и четвртој глави *Манифеста* и настоји да разјасни Марксов и Енгелсов однос према другим партијама, социјалистичким идејама и покретима.

2. Simendić, Marko. „Paternalistička sredstva za antipaternalističke ciljeve: državna intervencija i društveno nemešanje u delu Džona Stjuarta Mila.“ *Sociologija* 63, 3 (2021): 554–569.

Једно од спорних места у савременој литератури о Џону Стјуарту Милу тиче се његовог односа према државној интервенцији. С једне стране, Мил у *О слободи* заговара немешање државе у ствари које се тичу појединца. С друге стране, описујући пожељно државно делање, мере које Мил предлаже имају патерналистички карактер. Кандидат у овом раду настоји да превазиђе овај спор тврдећи да за Мила постоји разлика између државног, друштвеног и индивидуалног патернализма. Уколико води проширењу слободе и аутономије појединца, државни патернализам је оправдан, док су патерналистичке мере које би према некоме спроводили други појединци (рецимо у породици) или друштво, увек неоправдане.

3. Kovačević, Bojan, i Marko Simendić. „Verita effettuale della cosa politica u Makijavelijevoj Mandragoli.“ *Politička misao* 57, 3 (2020): 31–59.

У овом раду Ковачевић и Симендић разматрају одјек Макијавелијевих идеја из *Владаоца* и *Разматрања о првих десет књига Тита Ливија* на *Мандраголу*. Позната комедија анализира се у теоријском кључу, као критика корумпираног фирентинског поретка и могући путоказ о томе како доћи до доброг поретка у условима крајње искварености карактера грађана. Уместо инсистирања на моралном преображају као предуслову доброг поретка, Макијавели пишући комедију експериментише са идејом о томе да добар поредак може успоставити смело, лукаво и манипулативно ослањање на међусобно супротстављене пороке. Успешан државник ослања се на пороке

својих грађана, ставља личне и (саме по себи) неоправдане интересе у међусобни однос који доводи до доброг исхода за све.

4. Лончаревић, Катарина и Марко Симендић. „Од ‘бриљантне студије’ до ‘побуне против сопствене природе’: „Други пол“ у америчким научним часописима 1950-их.“ *Гласник Етнографског института САНУ* 70, 1 (2022): 223–247.

Лончаревић и Симендић анализирају рецепцију превода књиге *Други пол* Симон де Бовоар, једне од кључних књига у историји феминистичких политичких идеја, у америчким научним часописима педесетих година двадесетог века. Први део рада тиче се друштвеног и политичког контекста послератних Сједињених Држава. Други део посвећен је анализи приказа објављених у пет академских часописа. Лончаревић и Симендић наводе како ауторке и аутори приказâ, било да су мање или више наклоњени Бовоар, наглашавају разлике између француског и америчког друштвеног контекста, те да критикују став ауторке о мајчинству и положају удатих жена. Такође, *Други пол* се у академским приказима представља као лош и недовољно јасан водич за друштвене промене којима Бовоар тежи. Иако се *Други пол* понекад хвали као занимљиво дело из области књижевности или филозофије, ово дело се готово једногласно одбацује као књига која нема научни карактер. Ауторке и аутори анализираних приказа разоружавају аргументацију коју нуди Бовоар свдећи је на допадљиву и занимљиву француску прозу. Кандидат је доставио потврду о томе да је рад прихваћен за објављивање, а до закључења овог извештаја рад је и објављен у *Гласнику Етнографског института САНУ* 70, 1.

5. Simendić, Marko. „Predstavljanje i njegove granice: protesti protiv policijskog časa 2020. godine.“ *Sociologija* 64, 2 (2022).

Ослањајући се на литературу која је део такозваног конструктивистичког заокрета у проучавању политичког представљања, кандидат анализира дискурс медијских наступа представника у вези са краткотрајним и насилним протестима који су се у Републици Србији одиграли у јулу 2020. године. Аутор тврди да су и функционери владајућих странака и опозициони лидери у својим наступима изградили слику пожељних протеста, ваљаних мотива и „добрих“ демонстраната и тиме редефинисали представнички однос тако да у њему не

буде места за значајан део незадовољних грађана, нити за дубље разумевање разноврсних и сложених разлога за њихово (неартикулисано) незадовољство. Упућујући на идеје Ђорђа Агамбена и компаративно сагледавајући протесте у Великој Британији, Турској и Француској, аутор повезује изостанак политичке артикулације, искључивање дела грађана из представничког односа и делегитимисање њихових мотива са њиховим физичким потискивањем употребом полицијске силе. Кандидат је доставио потврду о томе да је рад прихваћен за објављивање у часопису *Социологија* 64, 2.

6. Simendić, Marko. „Cicero and Hobbes on the Person of the State.“ *Filozofija i društvo* 33, 1 (2022): 247–262.

У овом раду кандидат испитује Цицеронов утицај на идеје о лицу и личности које је Хобс развио у шеснаестој глави *Левијатана*. Аутор пореди Цицеронову рецепцију стоичког учења о лицима из списка *О дужностима* са Хобсовом реинтерпретацијом идеја славног републиканског аутора. Цицеронов допринос, посебно значајан за Хобса, тиче се идеје о магистратима као носиоцима личности државе (*persona civitatis*) и њеним старатељима. Хобс преузима структуру Цицероновог аргумента, ослобађа га етичких темеља заснованих на републиканском схватању врлине, правичности и природног закона, те користи ове Цицеронове идеје као инструмент за оправдавање неограничене власти. Учење о дужностима магистрата, веза друштвеног положаја и карактера појединца који га заузима, тако постаје учење о карактеристикама положаја који суверену даје апсолутну власт независно од одлика његове личности.

7. Симендић, Марко. „Протагора и Каликле: Политички преображај полиса и два софистичка одјека у Платоновим делима.“ *Анали Правног факултета у Београду* 63, 3 (2021): 575—598.

Кандидат у овом раду истиче основне одлике Протагориног и Каликловог учења из Платонових списка *Протагора* и *Горгија*. Смештајући ове две софистичке аргументације у контекст политичке динамике Атине петог века пре нове ере, аутор издваја неке њихове заједничке особине: хедонистичко виђење људске природе, разликовање природе и закона и давање предности природи као темељу моралности, те политичког захтева да се закон учини

природнијим. Исходи су различити. Платон приписује Каликлу одбрану права јачег и критику људских закона и заједница (у мери која превазилази Трасимахову аргументацију из *Државе*), док Протагора има оптимистичнији став према могућностима хармонизовања природног и људског закон. Структурна разлика у два позицијама, како аутор показује, назире се већ у Протагорином миту који разликује људску од друге (животињске) природе. Уподобљавање људског закона природи за Протагору има у виду демократског човека који одлучује у егалитарној политичкој заједници. С друге стране, приближавање људских закона законима природе са софистичког становишта приписаног Каликлу фаворизује човека старог аристократског кова који влада над другима на основу своје природне надмоћи.

8. Kovačević, Bojan, i Marko Simendić. „Dirolamo Savonarola kao zakasneli spasitelj posrnulog sveta.“ *Godišnjak Fakulteta političkih nauka* 14, 23 (2020): 95–118.

Ковачевић и Симендић нуде значајну анализу Савонаролиног *Трактата о владавини у Фиренци* и пореде овај спис са Макијавелијевим *Владаоцем* и *Расправама*. Савонарола и Макијавели деле низ подударних претпоставки, од којих је најснажнија она која се уопштено може назвати антрополошким песимизмом, одређеније описати као несклоност грађана да следе добро заједнице и сасвим конкретно ишчитати из става о искварености грађана и устава Фиренце. Ипак, из сличних антрополошких претпоставки проистичу супротна решења. Савонарола заговара демократску републику која зависи од моралне обнове државе и њених грађана, док Макијавели исквареном поретку препоручује владавину једног. Ковачевић и Симендић наводе одређене текстуалне сличности између *Трактата* и *Владаоца*. Савонаролин исцрпни списак тиранских одлика праћен примерима тиранског понашања пронашао је своје место у *Владаоцу*, најчешће (али не и искључиво) у виду препорука за успешно владање.

9. Simendić, Marko. „Antifontove političke ideje: jedna rekonstrukcija.“ *Godišnjak Fakulteta političkih nauka* 15, 26 (2021): 59–78.

Аутор у овом тексту покушава да из по обиму веома ограниченог и изузетно фрагментираног текста реконструише политичке идеје софисте

Антифонта. Остављајући дебате о постојању једног или двојице аутора под овим именом, Симендић указује на неколико кључних одлика Антифонтовог становишта. Попут многих других софиста, Антифонт има хедонистичко виђење људске природе, сматра да постоји напетост између људског закона и природе и сматра законе неприродним и неправедним. Ипак, Антифонта издвајају посебно снажни ставови о патњи и неизвесности као основним одликама људског живота. Положај људи додатно погоршавају неправедни закони из којих је нестала реципрочност као природна претпоставка правичности. Аутор наводи да, супротстављена правосудном контексту демократске Атине, Антифонтова критика проистиче из носталгије за једним од старих принципа правичности који је заменио и потиснуо развој атинског законодавства, а који се помиње и у Платоновој *Држави* – да се праведност састоји у помагању пријатељима и доношењу штете непријатељима.

10. Simendić, Marko. „Righteous murder as a leap of faith: John of Salisbury on tyrannicide.“ In *Citizens in the Age of Disinformation*, ed. Aleksandra Krstić, 145–154. Belgrade: FPS & UPNS, 2021.

Јован од Солсберија је познат по одбрани дужности да се убије тиранин. Међутим, у савременој литератури се често упућује замерка његовој доктрини тираницида која се састоји у томе да Солсбери не нуди јасне критеријуме за разликовање тиранског понашања. Уместо путоказа за потенцијалне убице тирана, средњовековни аутор нуди библијске примере начина на који су Божјом вољом тирани страдали. Кандидат покушава да разреши ову дилему тврдећи да Солсберијева христијанизација класичних републиканских идеја подразумева политички чин (а посебно радикалан политички чин попут убиства тиранина) као искорак у непознато. У овом смислу се политички актер посматра као особа вођена вером и најснажнијим убеђењем која поступа из дужности и без освртања на могуће последице. Исправност поступка се може установити тек након што је дело учињено. Са републиканског становишта, актеру може следити вечна слава или заборав и осуда, док у хришћанском светоназору исход може бити блаженство или вечна патња. Рад је представљен на 15. *Сабору политиколога*, међународној научној конференцији Удружења за политичке науке Србије, одржаној у Београду 25. и 26. септембра 2021. године.

11. Simendić, Marko. „A curious case of amnesia in Thomas Hobbes: Why the plague is not an ailment of the body politic?“ In *Political Consequences of the Pandemic*, ed. Ivan Stanojević, 239–248. Belgrade: FPS & UPNS, 2020.

У раду се испитује једна празнина у Хобсовој политичкој мисли. Хобс је имао богато непосредно искуство живота у условима епидемије куге, као и теоријско и медицинско знање о начинима на које се друштво може носити са оваквом ситуацијом. Такође, Хобсу нису биле стране ни органистичке метафоре које укључују поређење узрока друштвене нестабилности са различитим болестима. Ипак, у *Левијатану* (у односу на, на пример, Тукидову *Историју Пелопонеског рата* коју је Хобс превео) изостаје озбиљније разматрање утицаја заразних болести на стабилност државе. Кандидат сматра да ова празнина може бити намерна, те да Хобс иначе жели да избегне разматрање неполитичких питања која се могу политички злоупотребити. Пошаст су се често разумевале као казна коју владари и њихови поданици трпе због неморалног понашања. Хобс скреће пажњу на овај увид и наглашава да је пожељно да власт контролише расправе о болестима као казни и да их, ако већ морају да постоје, преобликује тако да указују на одговорност грађана, а не власти. Рад је представљен на 14. *Сабору политиколога*, међународној научној конференцији Удружења за политичке науке Србије, одржаној у Београду 26. и 27. септембра 2020. године.

12. Simendić, Marko. „Persona civitatis and Thomas Hobbes’s Definition of a Commonwealth.“ In *Proceedings of the XXIII World Congress of Philosophy. Vol. 69, Political Philosophy*, ed. Konstantinos Boudouris, 393–397. Charlottesville: Philosophy Documentation Center, 2018.

Кандидат у овом раду износи тезу о томе да је Хобсова идеја лица државе (*persona civitatis*) део његове дефиниције државе, али да држава (по Хобсовој дефиницији) није сводива на своје лице. Одговарајући на доминантно читање у савременој литератури о Хобсу које говори о држави као о вештачкој особи и вештачком лицу, кандидат тврди да се Хобсова држава адекватније може описати као механизам или вештачки човек чију материју чине суверен и његови поданици, а кога анимира њихово заједничко веровање да је вештачко разликовање између суверена и поданика (односно прихватање идеје да лице државе носи суверен) неопходно за очување живота. Рад је представљен на

конференцији *Philosophy as Inquiry and Way of Life : XXIII World Congress of Philosophy* одржаној у Атини од 4. до 10. августа 2013. године. Сажетак саопштења са конференције је објављен 2013. године у књизи апстрактата, а саопштење је у целости објављено тек 2018. године.

13. Simendić, Marko. „’Niko ne treba da bude sudija u sopstvenom slučaju’: Tomas Hobs o odnosu sudstva i suverene vlasti.“ U *Sudstvo kao vlast*, ured. Miodrag Jovanović i Ana Zdravković, 9–20. Beograd: Centar za pravosudna istraživanja, 2020.

У овом раду кандидат испитује Хобсову тврдњу суверен може бити страна у спору. Како аутор тврди, Хобс нуди софистицирану аргументацију која разликује два начина на које суверен може да заповеда својим поданицима: силом власти и силом закона. Уколико се ради о закону као изразу воље суверена, Хобс не види противречност у томе да се оштећени поданик позове на закон и изведе суверена на суд. Ипак, то не значи да је суверен потчињен сопственим законима – он има право да се изузме из судског поступка уколико тврди да је заповедао по сили своје власти. На овај начин, аутор тврди, Хобс жели да оспори аргументацију о потчињености суверене власти законима, истовремено признајући чињеницу да је суверен понекад страна у судском спору. Рад је представљен на научној конференцији *Судство као власт* у организацији Центра за конституционализам ФПН, Центра за правосудна истраживања и Српског удружења за правну и социјалну филозофију, у Београду 29. и 30. новембра 2019. године.

14. Simendić, Marko. „Konzervativne paralele: ljudska priroda, istorija i mešoviti poredak kod Berka i Cicerona.“ U *Vojislav Stanovičić. Život posvećen idejama*, ured. Pija Vujačić i Dušan Marković, 213–224. Beograd: Fakultet političkih nauka, 2019.

Ослањајући се на проучавање Беркових идеја које нуди академик Становчић, кандидат истиче бројне сличности између Цицерона и једног од утемељивача конзервативизма. Аутор истиче сличности које се тичу Берковог и Цицероновог приступа, истицања квалитета поретка који настаје природно и који се природно развија, њиховог односа према људској несавршености и опасностима демократије, али и описа пожељних политичких установа. Берково

заговарање ограничене монархије дели исте темеље са Цицероновим описом републике, а то је трочлани мешовити поредак заснован на владавини закона у коме се постиже стабилност и слобода тако што се три власти међусобно надмећу и сукобљавају. Рад је представљен на научној конференцији *Научно и друштвено деловање проф. др Војислава Становчића, академика САНУ*, одржаној у Београду 15. јуна 2019. године.

15. Simendić, Marko. „Politika bez izbora: socijalne teme i druga politička pitanja.“ U *Dijalog o izborima 2020. Zbornik radova*, ured. Milan Jovanović i Dejan Milenković, 57–68. Beograd: Fakultet političkih nauka i Čigoja štampa, 2021.

У овом тексту анализирају се неки ефекти дијалога о изборима организованог на Факултету политичких наука 2020. године. Уместо искључиве усредсређености на реформу изборних процедура, кандидат скреће пажњу на важност оснаживања и заштите грађана у социјалној сфери. По значају се истиче трагање за начинима да се у друштву радикалних социјалних неједнакости смањи простор за клијентелизам и политичке притиске на радном месту и то без обзира на то да ли је послодавац држава. Што су грађани аутономнији, то је њихова изборна воља аутентичнија, те би, према суду аутора, неки будући дијалози о изборима требало да буду усмерени ка сферама живота у којима су грађани рањиви а који временски превазилазе сам изборни дан. Рад је представљен на научно-стручној конференцији *Дијалог о изборима 2020*, одржаној у Београду 12. јуна 2020. године.

2.4 Оцена комисије о испуњености услова предвиђених Правилником

Категоризацијом и прегледом квантитативно исказаних научних резултата за стицање звања редовног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*, може се закључити да др Марко Симендић испуњава све критеријуме за избор у ово звање. Пре избора у звање ванредног професора, др Симендић је објавио монографију категорије М41, уредио зборник категорије М11, објавио три рада

категорије M23, два рада категорије M14, један рад категорије M24 и три рада категорије M51. У табели 1 приказани су захтеви за избор у звање редовног професора на Универзитету у Београду у групацији друштвено-хуманистичких наука и радови који испуњавају ове захтеве, објављени од кандидатовог избора у звање ванредног професора. Категоризацију је потврдила и Комисија за верификацију категоризације и рангирања радова за избор у наставничка и истраживачка звања.

Критеријум: Објављен један рад из категорије M21, M22 или M23 од првог избора у звање ванредног професора из научне области за коју се бира.	
1. Simendić, Marko. „Paternalistička sredstva za antipaternalističke ciljeve: državna intervencija i društveno nemešanje u delu Džona Stjuarta Mila.“ <i>Sociologija</i> 63, 3 (2021): 554–569.	M23
2. Kovačević, Bojan, i Marko Simendić. „Verita effettuale della cosa politica u Makijavelijevoj Mandragoli.“ <i>Politička misao</i> 57, 3 (2020): 31–59.	M23 ¹
Критеријум: Објављен један рад из категорије M24 од првог избора у звање ванредног професора из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M21, M22 или M23 може, један за један, да замени услов из категорије M24 или M51.	
1. Лончаревић, Катарина и Марко Симендић. „Од ‘бриљантне студије’ до ‘побуне против сопствене природе’: „Други пол“ у америчким научним часописима 1950-их.“ <i>Гласник Етнографског института САНУ</i> 70, 1 (2022): 223–247.	M23
Критеријум: Објављених пет радова из категорије M51 у периоду од избора у претходно звање из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M24 може, један за један, да замени услов из категорије M51. Додатно испуњен услов из категорије M21, M22 или M23 може, један за један, да замени услов из категорије M24 или M51.	
1. Simendić, Marko. „Predstavljanje i njegove granice: protesti protiv policijskog časa 2020. godine.“ <i>Sociologija</i> 64, 2 (2022).	M23
2. Simendić, Marko. „Cicero and Hobbes on the Person of the State.“ <i>Filozofija i društvo</i> 33, 1 (2022): 247–262.	M24
3. Симендић, Марко. „Протагора и Каликле: Политички преображај полиса и два софистичка одјека у Платоновим делима.“ <i>Анали Правног факултета у Београду</i> 63, 3 (2021): 575—598.	M24
4. Kovačević, Bojan, i Marko Simendić. „Đirolamo Savonarola kao zakasneli spasitelj posrnulog sveta.“ <i>Godišnjak Fakulteta političkih nauka</i> 14, 23 (2020): 95–118.	M51
5. Simendić, Marko. „Antifontove političke ideje: jedna rekonstrukcija.“ <i>Godišnjak Fakulteta političkih nauka</i> 15, 26 (2021): 59–78.	M51
Критеријум: Одобрен и објављен универзитетски уџбеник за предмет из	

¹ Часопис се налази на листи ERIH, као и на универзитетској листи престижних светских часописа.

студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем) из научне области за коју се бира, у периоду од избора у претходно звање.	
1. Симендић, Марко. <i>Аспекти историје модерне политичке мисли</i> . Београд: Факултет политичких наука, 2022 (ISBN 978-86-6425-098-6).	
Критеријум: Два рада са међународног научног скупа објављена у целини категорије М31 или М33.	
1. Simendić, Marko. „Righteous murder as a leap of faith: John of Salisbury on tyrannicide.“ In <i>Citizens in the Age of Disinformation</i> , ed. Aleksandra Krstić, 145–154. Belgrade: FPS & UPNS, 2021.	M33
2. Simendić, Marko. „A curious case of amnesia in Thomas Hobbes: Why the plague is not an ailment of the body politic?“ In <i>Political Consequences of the Pandemic</i> , ed. Ivan Stanojević, 239–248. Belgrade: FPS & UPNS, 2020.	M33
3. Simendić, Marko. „Persona civitatis and Thomas Hobbes’s Definition of a Commonwealth.“ In <i>Proceedings of the XXIII World Congress of Philosophy</i> . Vol. 69, Political Philosophy, ed. Konstantinos Boudouris, 393–397. Charlottesville: Philosophy Documentation Center, 2018.	M33
Критеријум: Два рада са научног скупа националног значаја објављена у целини категорије М61 или М63.	
1. Simendić, Marko. „’Niko ne treba da bude sudija u sopstvenom slučaju’: Tomas Hobs o odnosu sudstva i suverene vlasti.“ U <i>Sudstvo kao vlast</i> , ured. Miodrag Jovanović i Ana Zdravković, 9–20. Beograd: Centar za pravosudna istraživanja, 2020.	M63
2. Simendić, Marko. „Konzervativne paralele: ljudska priroda, istorija i mešoviti poredak kod Berka i Cicerona.“ U <i>Vojislav Stanovičić. Život posvećen idejama</i> , ured. Ilija Vujačić i Dušan Marković, 213–224. Beograd: Fakultet političkih nauka, 2019.	M63
3. Simendić, Marko. „Politika bez izbora: socijalne teme i druga politička pitanja.“ U <i>Dijalog o izborima 2020. Zbornik radova</i> , ured. Milan Jovanović i Dejan Milenković, 57–68. Beograd: Fakultet političkih nauka i Čigoja štampa, 2021.	M63

Табела 1

3. Цитираност

Кандидат је доставио списак од двадесет два хетеорцитата. Списак се углавном састоји од монографија и научних часописа објављених у иностранству. Посебно се издвајају монографије које су објавили угледни академски издавачи попут Princeton University Press (једна монографија) и Oxford University Press (две монографије). Часописе у коме су цитирани радови др Симендића издају Taylor and Francis (пет часописа), Cambridge University Press (два часописа), Sage Journals и Wiley-Blackwell (по један часопис). Један

хетероцитат налази се и у чланку из Станфордске енциклопедије филозофије. Списак радова које су објавили ови угледни издавачи, наведеним редом, дати су у табели 2.

Избор хетероцитата у часописима и монографијама међународних издавача
1. Fleming, Sean. <i>Leviathan on a Leash</i> . Princeton: Princeton University Press, 2020.
2. Boeker, Ruth. <i>Locke on Persons and Personal Identity</i> . Oxford: Oxford University Press, 2021.
3. Brown, Deborah J. and Calvin G. Normore. <i>Descartes and the Ontology of Everyday Life</i> . Oxford: Oxford University Press, 2019.
4. Olsthoorn, Johan. "Leviathan Inc.: Hobbes on the nature and person of the state." <i>History of European Ideas</i> 47, no. 1 (2021): 17–32.
5. Springborg, Patricia. "Quentin Skinner and Hobbes's artificial person of the state redux: From humanism to Hobbes: studies in rhetoric and politics." <i>Global Intellectual History</i> 6, no. 5 (2021): 732–778.
6. Rilla, Jerónimo. "Hobbes and prosopopeia." <i>Intellectual History Review</i> (2021): 1–22.
7. Campe, Rüdiger. "Actor, Orator, Person: The Representation of Passion and the Passion of Representation in Hobbes' Leviathan." <i>Law & Literature</i> 32, 2 (2020): 207–221.
8. Evcan, Nusret Sinan. "Hobbesian Instinctual Reason versus Rousseau's Instinctual Innocence: Backstage logic of colonial expansions and origin of the left-right political dichotomy." <i>Interventions</i> 21, no. 7 (2019): 977–997.
9. Zorzi, Graedon. "Liberalism and Locke's Philosophical Anthropology." <i>The Review of Politics</i> 81, no. 2 (2019): 183–205.
10. Abizadeh, Arash. "Hobbes's Conventionalist Theology, the Trinity, and God as an Artificial Person by Fiction." <i>The Historical Journal</i> 60, no. 4 (2017): 915–941.
11. Fleming, Sean. "The two faces of personhood: Hobbes, corporate agency and the personality of the state." <i>European Journal of Political Theory</i> 20, no. 1 (2021): 5–26.
12. Leisinger, Matthew A. "Locke on Persons and Other Kinds of Substances." <i>Pacific Philosophical Quarterly</i> 100, no. 1 (2019): 129–155.
13. Gordon-Roth, Jessica. "Locke on Personal Identity." In <i>Stanford Encyclopedia of Philosophy</i> (Spring 2020 Edition), ed. Edward N. Zalta. Stanford: Metaphysics Research Lab, Stanford University, 2020.

Табела 2

4. Искуство у педагошком раду са студентима и оцена педагошког рада

Академске 2007/2008. године др Симендић је започео свој ангажован на Факултету политичких наука као демонстратор на предметима *Историја политичких теорија I* и *Историја политичких теорија II*. Након окончаног програма мастер студија на Универзитету у Јорку, Симендић је прво радио као сарадник у настави (у академској 2009/2010. години), а потом као асистент на Факултету политичких наука (у академској 2010/2011 и 2011/2012. години). Од 2012. до 2017. године је био доцент на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Од 2017. до 2022. кандидат је у звању ванредног професора на Факултету политичких наука на основним студијама предавао *Академске вештине*, *Историју античке и средњовековне политичке мисли* и *Историју модерне политичке мисли*. На мастер академским студијама у претходном изборном периоду предавао је *Политике отпора и теорије грађанске непослушности*, *Политичке врлине и пороке* (са доц. др Биљаном Ђорђевић), *Радикалну демократију, постдемократију и антидемократске теорије* (са проф. др Ђорђем Павићевићем), *Историју феминистичких политичких идеја* (са доц. др Катарином Лончаревић) и *Interdisciplinary approaches, research and thesis writing* (са другим наставницима ангажованим на Интердисциплинарним мастер студијама Југоисточне Европе). На докторским студијама предавао је, заједно са проф. др Ђорђем Павићевићем, *Норму, текст и контекст* и *Отпаднике у модерној политичкој мисли*.

Др Симендић је редовно испуњавао своје обавезе на предметима на којима је био ангажован. Кандидат је још као асистент изузетно допринео раду на вежбама, подстицао студенте на рад и читање. Избором за доцента и, касније, ванредног професора, својим вештинама рада са студентима додао је изузетну предавачку способност. Његову припремљеност за наставне активности, веома добру организованост и посвећеност раду са студентима потврђују и резултати вредновања педагошког рада наставника Универзитета у Београду. За основне академске студије, кандидат је приложио евалуације за летњи семестар 2016/17. године, као и евалуације за оба семестра школске 2017/18, 2018/19, 2019/20. и 2020/21. године. Евалуације рада наставника на основним академским студијама у школској 2021/22. години нису биле доступне до истека рока за пријављивање на конкурс. Од избора у звање ванредног професора укупна просечна оцена кандидата износи 4,24 на *Академским вештинама*, 4,31 на *Историји античке и средњовековне политичке мисли* и 4,42 на *Историји модерне политичке мисли*.

На мастер академским студијама, рад др Симендића оцењен је укупном просечном оценом 4,96, а вреднован је ангажман на предметима *Политичке врлине и пороци* (2020/21), *Историја феминистичких политичких идеја* (2019/20. и 2020/21), *Политика отпора и теорије грађанске непослушности* (2018/19), *Радикална демократија, постдемократија и антидемократске теорије* (2017/18. и 2020/21). Резултати евалуација на докторским студијама нису били доступни.

5. Резултати у развоју научнонаставног подмлатка

Кандидат је био члан комисије за одбрану докторске дисертације доц. др Биљане Ђорђевић. Др Симендић је био члан комисије за избор у звање ванредног професора Бојана Вранића, доц. др Биљане Ђорђевић, доц. др Николе Бељинца, доц. др Николе Јовића, асистента Луке Петровића, као и члан комисије за продужење радног односа асистенту Душану Марковићу. Заједно са кандидатом, на предметима *Историја античке и средњовековне политичке мисли*, *Историја модерне политичке мисли* и *Академске вештине*, ангажовани су и асистенти Петровић и Марковић. Наставу на мастер академским студијама кандидат дели са две доценткиње: др Катарином Лончаревић и др Биљаном Ђорђевић.

6. Менторство односно чланство у комисијама за израду завршног рада на специјалистичким, мастер академским студијама и докторским академским студијама

Кандидат је доставио две потврде Службе за студије другог степена Факултета политичких наука Универзитета у Београду у којима се наводи да је био члан две комисије за израду докторске дисертације, да је био ментор три завршна рада на мастер академским студијама и да је, поред тога, учествовао у раду десет комисија за одбрану завршних радова на мастер академским студијама. Такође, др Симендић испуњава услове да буде ментор за вођење

докторске дисертације у складу са Правилником о стандардима и поступку за акредитацију високошколских установа и студијских програма.

7. Изборни услови

Преглед испуњености изборних услова, по ближим одредницама наведеним у Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, дат је у табели 4.

Услов: 1. стручно-професионални допринос	
Ближа одредница	Испуњеност
1.1 Председник или члан уређивачког одбора научних часописа или зборника радова у земљи или иностранству.	Кандидат је уредио зборник <i>Demokratski otpori normalizaciji autoritarizma u Evropi</i> . Beograd: FPN i UPNS, 2017.
1.3 Председник или члан комисија за израду завршних радова на академским мастер или докторским студијама.	Кандидат је доставио потврде о чланству у две комисије за израду докторске дисертације и укупно тринаест комисија за одбрану завршних радова на академским мастер студијама.
1.4 Руководилац или сарадник на домаћим и међународним научним пројектима.	Кандидат учествује у трима пројектима које финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије: 1) RECLAIM – Политике репрезентације у Србији: представ(љањ)е и демократски легитимитет (програм ПРОМИС); 2) Политички идентитет Србије у регионалном и глобалном контексту; 3) Конституционализам и владавина права у изградњи националне државе – случај Србије.
Услов: 2. допринос академској и широј заједници	
Ближа одредница	Испуњеност
2.1 Чланство у страним или домаћим академијама наука, чланство у стручним или научним асоцијацијама у које се члан бира.	Кандидат је члан Удружења за политичке науке Србије и <i>European Hobbes Society</i> .
2.2 Председник или члан органа управљања, стручног органа или комисија на факултету или универзитету у земљи или иностранству.	Кандидат је на Факултету политичких наука изабран за продекана за студије првог степена (2015–2018), члана Савета (2019–2021), продекана за развој (2021–2024) и члана Савета Центра за студије рода и политике (од 2021). Др Симендић је такође члан Оперативног тела за координацију акредитације ФПН од 2021.

	године.
2.4 Учешће у наставним активностима ван студијских програма (перманентно образовање, курсеви у организацији професионалних удружења и институција, програми едукације наставника) или у активностима популаризације науке.	Др Симендић је дуже од деценије стручни сарадник и предавач у Истраживачкој станици у Петници, на семинарима Историје, Социокултурне антропологије и Друштвено-хуманистичких наука. У 2019. години, заједно са проф. др Ђорђем Павићевићем, водио је Семинар алтернативних политика „Чему још демократија?“ у организацији ЦК13.
Услов: 3. сарадња са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству	
Ближа одредница	Испуњеност
3.1 Руковођење или учешће у међународним научним или стручним пројектима и студијама	Кандидат је до 2021. године био ангажован у настави на Интердисциплинарним мастер студијама Југоисточне Европе, заједничком мастер програму на енглеском језику који се изводи у сарадњи са Универзитетом у Грацу.
3.3 Руковођење радом или чланство у органу или професионалном удружењу или организацији националног или међународног нивоа	Кандидат је члан Удружења за политичке науке Србије и European Hobbes Society.
3.5 Учешће у изради и спровођењу заједничких студијских програма	Кандидат је учествовао у Темпус пројекту ЈР 144949 чији су резултат биле Интердисциплинарне мастер студије Југоисточне Европе, као и у акредитацији овог студијског програма 2009, 2015. и 2022. године.

Табела 4

Кандидат је испунио сва три изборна услова (минимум су два), испунивши три од четири ближе одреднице које се тичу стручно-професионалног доприноса, три од пет одредница које су део доприноса академској и широј заједници и три од шест одредница које су у вези са сарадњом са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству.

7. Закључак и предлог Комисије

Комисија је прегледала конкурсну документацију коју је поднео др Марко Симендић и закључила да кандидат задовољава и превазилази све предвиђене услове за радно место редовног професора за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*. Др Марко Симендић:

1. поседује више од дванаест година искуства у педагошком раду са студентима;
2. има позитивну оцену педагошког рада у току протеклог изборног периода, а која није нижа од оцене четири (од пет);
3. од претходног избора у звање објавио је четири рада категорије М23, два рада категорије М24 и два рада категорије М51, те је испунио захтев по коме је за избор у звање редовног професора потребан један рад из категорије М23, један рад из категорије М24 и пет радова из категорије М51;
4. доставио је доказе о цитираности која надмашује захтеваних десет хетероцитата;
5. од претходног избора у звање објавио је три рада представљена на међународним научним скуповима и три рада представљена на научним скуповима националног значаја, чиме је испунио захтев који подразумева по два рада са међународних скупова и скупова националног значаја;
6. од претходног избора у звање објавио је научну монографију (са ISBN бројем) из области у коју се бира, а која је прилагођена употреби у настави и која се може користити као уџбеник на предмету *Историја модерне политичке мисли*;
7. показао резултате у развоју научнонаставног подмлатка сарађујући у настави са троје доцената и двојицом асистената, те савесним учествовањем у шест комисија за изборе у звања у ужој научној области *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*.
8. учествовао у две комисије за израду докторске дисертације (Правилником се захтева менторство или чланство у две комисије за израду докторске дисертације);

9. тринаест пута био је ментор или члан комисије за одбрану завршних радова на мастер академским студијама (минимум прописан Правилником је три);
10. испунио све три категорије изборних услова и то испунивши три од четири ближе одреднице које се тичу стручно-професионалног доприноса, три од пет одредница које су део доприноса академској и широј заједници и три од шест одредница које су у вези са сарадњом са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству.

На основу свега изложеног у овом извештају, комисија је закључила да се ради о квалитетном кандидату који је у свом досадашњем раду показао своје организационе, научно-истраживачке и педагошке способности и стога предлаже Изборном већу Факултета политичких наука да др Марка Симендића изабере за редовног професора са пуним радним временом за ужу научну област *Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука*.

У Београду, 30. маја 2022. године

Чланови Комисије:

проф. др Илија Вујачић, редовни професор у пензији Факултета политичких наука Универзитета у Београду и редовни професор Универзитета Доња Горица

проф. др Миодраг Јовановић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду

проф. др Ђорђе Павићевић, редовни професор Факултета политичких наука
Универзитета у Београду